

Unilateralitat

written by Jordi Martí i Montllau | 2 de desembre de 2017

Quan aquell qui domina un altre obliga aquest darrer a renunciar a la unilateralitat comet un acte de dominació. Per això la renúncia expressa a l'acció unilateral va sempre acompanyada de la referència a l'acatament: **qui renuncia a actuar unilateralment acata un poder. S'hi sotmet.**

Renunciar a la unilateralitat és renunciar a la igualtat, perquè aquell qui renuncia a prendre decisions pel seu compte trasllada aquesta potestat a l'altre: a qui el domina, amb qui passarà a mantenir una relació jeràrquica.

Renunciar a la unilateralitat és renunciar també a la bilateralitat, perquè només podent parlar de tu a tu, només són parts confrontades des de l'horitzontalitat i no des de la jerarquia aquells que són capaços de prendre, quan s'escau, decisions pel seu compte, sense consultar l'altre. La unilateralitat és condició de possibilitat de la bilateralitat.

Obligar a renunciar a la unilateralitat és un acte d'unilateralitat, perquè qui es troba en condicions d'obligar no té contrapesos, i obliga sense comptar amb la voluntat de l'altre. Ho fa fent ús d'una potestat que no se li ha reconegut lliurement, sinó que té i que imposa, unilateralment.

Quan s'obliga a algú a renunciar a la unilateralitat se l'anul·la com a agent, com a subjecte. No poder adoptar decisions unilaterals equival a dir que no s'és ningú i que, allò que finalment siguis ho decidirà un altre.

Obligar a renunciar a la unilateralitat és un acte de violència, perquè només es pot obligar algú a renunciar a ser subjecte des de la coacció.

Tota renúncia definitiva a la unilateralitat és un acte nul a ulls de la justícia perquè només es pot fer des de la subordinació: ningú no renuncia a la seua llibertat futura si no hi és forçat. **Tota renúncia forçada no és nul·la de dret.**

El supremacista reclama el monopoli de la unilateralitat i li exigeix acatament al dominat.

No tota decisió ni tota acció són legítimes. Només ho seran aquelles que no siguin injustes. **En nom de la justícia es pot condicionar o rebutjar una decisió, però no es pot anul·lar el dret de prendre decisions.** En nom de la justícia es valoren les decisions preses i els actes empresos, però no es qüestiona pas el dret d'existir al subjecte de les decisions i les accions.

Tot pacte bilateral es troba subscrit per dues instàncies unilaterals. Per tant, **tot pacte bilateral pot ser trencat, unilateralment, per una de les parts subscriptores atès que és fruit de la confluència de dues decisions individuals** que, igual que han convergit poden divergir. Per a convergir cal ser-ne dos, per a divergir n'hi ha prou que una part renunciï al pacte.

Renunciar a la unilateralitat és renunciar al dret a la legítima defensa, perquè aquest dret exigeix que el seu subjecte pugui fer allò que ell cregui convenient per a defensar-se. Del contrari no és defensa, sinó imploració de clemència.

Unilateralitat és un dels noms de la llibertat.

Tres corol·laris actuals i una tautologia:

L'Estat espanyol descansa en el supremacisme castellà, que té en el PP, en C's i en el PSOE les seues principals expressions polítiques. Els castellans, en virtut del seu nombre i de la seua força poden decidir, per exemple, el futur de la llengua catalana a Catalunya. Els catalans, per contra no tenen mai la

darrera paraula sobre res d'allò que concerneix Catalunya.

El cinisme és la característica que defineix tot un grup polític que denunciï el dret a les decisions unilaterals del sotmès i doni suport les del fort. El PSC és una força política caracteritzada pel cinisme.

L'equidistància dels Comuns és indiferència cap a la reivindicació del feble i acceptació tàcita i no militant de l'*statu quo*. No tenen pressa a resoldre el plet perquè per a ells no hi ha plet. Qui vol votar per a no canviar res no té interès a votar (de fet, amb la votació només hi pot sortir perdent).

Els qui renuncien a la unilateralitat són presoners de qui els obliga a tal renúncia.